

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 2016200350
Dátum vydania rozhodnutia: 11.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2016200350.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): APIMEX, spol. s r.o., so sídlom Hlavná 586, 925 22 Veľké Úľany, IČO: 34 108 530, zastúpený splnomocneným zástupcom: Mgr. Martin Chrapčiak, Višňová 47, 900 42 Dunajská Lužná, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0768/99/2015 zo dňa 7. marca 2016, rozhodujúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/38/2016-52 zo dňa 20. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/38/2016-52 zo dňa 20. septembra 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie č. SK/0768/99/2015 zo dňa 7. marca 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Sťažovateľovi voči žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 14S/38/2016-52 zo dňa 20. septembra 2017 postupom podľa § 190 v spojení s § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0768/99/2015 zo dňa 07.03.2016. Krajský súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Napadnutým rozhodnutím č. SK/0768/99/2015 zo dňa 07.03.2016 žalovaný ako odvolací orgán podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj č. F/0294/02/2015 zo dňa 16.09.2015,

ktorým ako príslušný správny orgán podľa § 3 ods. 1, ods. 2 písm. b/, § 4 ods. 1 a ods. 2 písm. h/ zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a § 9 ods. 1 písm. a/ zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v súlade s § 46 Správneho poriadku uložil žalobcovi pre porušenie:

a) povinnosti upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením, ktoré musí byť umiestnené na viditeľnom mieste v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 377/2004 Z.z., nakoľko pri kontrole vykonanej dňa 03.06.2015 bolo v predajni Rozličný tovar APIMEX, Hlavná 585, Veľké Úľany zistené, že kontrolovaná predajňa nebola označená bezpečnostným a zdravotným označením podľa prílohy č. 2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 387/2006 Z.z. o požiadavkách na zaistenie bezpečnostného a zdravotného označenia pri práci;

b) povinnosti v priestoroch, kde je podľa § 7 zákaz fajčenia, na viditeľnom mieste umiestniť oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch je možné podať oznámenie o porušovaní zákona č. 377/2004 Z.z. v zmysle § 8 ods. 4 tohto zákona, nakoľko pri kontrole vykonanej dňa 03.06.2015 bolo v predajni Rozličný tovar APIMEX, Hlavná 585, Veľké Úľany zistené, že v kontrolovanej predajni chýbal oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch je možné podať oznámenie o porušení tohto zákona,

podľa § 10 ods. 6 zákona č. 377/2004 Z.z. pokutu vo výške 331,- €, ktorú bol žalobca povinný zaplatiť do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

3. Žalobca domáhajúc sa zrušenia vyššie označeného rozhodnutia vo svojej žalobe namieta, že Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave súčasne vykonal kontrolu podľa zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, výsledkom ktorej je jeho rozhodnutie č. P/0293/02/2015 zo dňa 16.09.2015 o uložení pokuty vo výške 700,- € za porušenie § 4 ods. 1 písm. a/, § 14a ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, zmenené v odvolacom konaní rozhodnutím žalovaného č. SK/0767/99/2015 zo dňa 07.03.2016, tak že pokuta bola znížená zo sumy 700,- € na 500,- € (toto rozhodnutie bolo predmetom preskúmania v konaní pred krajským súdom pod sp.zn. 14S/23/2016), pričom došlo k nezákonnému zásahu do jeho práv, najmä do práva na spravodlivý proces a dobrú verejnú správu. Nezákonnosť vykonanej kontroly podľa žalobcu vyplývala z nedostatku poverenia inšpektorov, ktoré nebolo vydané, ani netvorilo súčasť obsahu spisu. V tejto súvislosti poukazoval na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku 3Sžz/1/2011, v zmysle ktorého je existencia poverenia nevyhnutnou podmienkou zákonnosti inšpekcie úradu. Z kontroly bol vypracovaný jeden inšpekčný záznam, z obsahu ktorého nie je možné rozlíšiť dve samostatné kontroly - kontrolu podľa zákona č. 250/2007 Z.z. a kontrolu podľa zákona č. 377/2004 Z.z.. Zmätočný postup vyústil do vedenia dvoch samostatných správnych konaní, čím došlo k zhoršeniu postavenia žalobcu - zvýšeniu sankcie, nakoľko pri ukladaní pokuty správny orgán nepoužil absorpčnú zásadu, ktorá sa uplatňuje pri ukladaní pokút pri viacčinnom súbehu priestupkov. Nakoľko žalovaný sa pri vysporadúvaní s jeho námietkou v tomto smere nesprávne zaoberal naplnením podmienky „ne bis in idem“, odôvodnenie jeho rozhodnutia je zmätočné a ide mimo rámca veci. Porušenie zákona podľa žalobcu spočíva v tom, že uložená pokuta v súčte oboch pokút je vyššia ako tá, ktorá by mu hrozila, ak by správny orgán dodržal absorpčnú zásadu. Má za to, že správne delikty splňajú definíciu „trestného obvinenia“ podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na konanie o nich sa vzťahujú predpisy trestného práva, ktoré je potrebné analogicky uplatňovať a aplikovať jeho základné zásady, preto neobstojí odôvodnenie žalovaného, ktorý sa odvoláva na skutočnosť, že chýba právna norma upravujúca určité právne vzťahy. Postup žalovaného považuje za odporujúci zákonu a jeho legitímnym očakávaniam, nakoľko použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadou predvídateľnosti rozhodnutia. Dôvod pre zrušenie rozhodnutia videl žalobca aj v nepreukázaní a nepodložení skutočností uvádzaných v rozhodnutí a tiež v tom, že zistenia z vykonanej kontroly nesprávne právne posúdil, nakoľko tieto neboli podložené relevantnými dôkazmi. Mal za to, že správne orgány pri určovaní výšky pokuty neprihliadali na to, aby výška pokuty a aplikácia práva pri ukladaní pokuty nebola v neprospech žalobcu - kontrolovaného subjektu. Znamená to, že rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je v súlade s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko žalovaný sa nevysporiadal so všetkými vznesenými námietkami žalobcu, pričom v zmysle zásady prezumpcie neviny v správnom konaní je správny orgán povinný dokázať vinu obvineného, a v prípade pochybností o nej, rozhodnúť v prospech obvineného zo správneho deliktu. Žalobca súčasne poukazoval na nehospodárnosť správneho konania vo veci.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 08.07.2016 žiadajúc žalobu ako nedôvodnú zamietnuť uviedol, že inšpektormi bolo pri kontrole vykonanej dňa 03.06.2015 v prevádzke žalobcu zistené porušenie povinností podľa § 8 ods. 3 a 4 zákona č. 377/2004 Z.z., nakoľko žalobca si v zmysle § 7 ods. 1 písm. f/ zákona č. 377/2004 Z.z. v spojení s § 8 ods. 3 a 4 tohto zákona nesplnil povinnosť upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením podľa prílohy č. 2 Nariadenia vlády SR č. 387/2006 Z.z. o požiadavkách na zaistenie bezpečnostného a zdravotného označenia pri práci. Zároveň bolo predmetnou kontrolou zistené, že vo vyššie uvedenej prevádzke žalobcu, v ktorej je v zmysle § 7 ods. 1 písm. f/ zákona č. 377/2004 Z.z. zakázané fajčiť, žalobca ako účastník konania neumiestnil na viditeľnom mieste oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch, ktoré sú podľa § 9 tohto zákona povinné vykonať kontrolu dodržiavania zákona, je možné podať oznámenie o jeho porušení. Žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o uložení pokuty, pričom nezistil dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa vyjadril ku všetkým námietkam žalobcu uvedeným v jeho odvolaní, zistil, že prvostupňový orgán vec správne právne posúdil a nedostatky boli spoľahlivo zistené, postupované bolo v súlade so zásadami správneho konania a Ústavou SR. Postup, práva a povinnosti inšpektorov pri výkone štátnej kontroly sú upravené zákonom č. 128/2002 Z.z., v ktorom nie je ustanovená povinnosť inšpektorov disponovať osobitným poverením na výkon kontroly, na ktorú ich v zmysle § 5 ods. 5 oprávňujú preukazy inšpektorov s príslušnými náležitosťami. V tejto súvislosti žalobcom uvádzané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžz/1/2011 sa týka kontroly vykonanej Protimonopolným úradom SR, inšpektori ktorého kontrolu realizujú podľa zákona č. 136/2001 Z.z. na základe písomného poverenia. Z inšpekčného záznamu je zrejmé, dodržiavanie ktorých právnych predpisov bolo kontrolované, ktorý zákon bol ktorým nedostatkom porušený. Žalobca nemôže očakávať, že bude vopred o kontrole a jej predmete informovaný, nakoľko by to zmarilo účel kontroly. Žalovaný mal za to, že absorpčnú zásadu je možné aplikovať pri zistení viacerých porušení toho istého zákona, nie pri porušení odlišných právnych predpisov, inštitúty na ukládanie pokút ktorých sú rozdielne. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nemožno aplikovať na rozhodnutia správnych orgánov, ktoré nemajú postavenie nezávislého a nestranného súdu a sú preto podrobované preskúmaniu súdom. Použitie analógie iuris sa má uplatňovať s prihliadnutím na účel a zmysel zákona, v systéme správneho trestania podľa rozdielnych zákonov má výrazné limity, všeobecne vo verejnom práve je možnosť použitia analógie ojedinelá a v danom prípade neaplikovateľná.

5. Krajský súd sa v súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcou sa nedostatku osobitného poverenia osôb, ktoré v mene Slovenskej obchodnej inšpekcie vykonali dňa 03.06.2015 kontrolu v prevádzkarni Rozličný tovar APIMEX vo Veľkých Úľanoch, v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného. V tejto súvislosti uviedol, že zákon č. 128/2002 Z.z., ktorý postup Slovenskej obchodnej inšpekcie upravuje, takúto povinnosť inšpektorov neobsahuje a v ustanovení § 5 jasne definuje, kto kontrolu vnútorného trhu vykonáva - zamestnanci Slovenskej obchodnej inšpekcie, čo ich oprávňuje na výkon kontroly a ako sa pri jej realizácii preukazujú - preukazom Slovenskej obchodnej inšpekcie. Postup správnych orgánov v danom prípade, zahŕňajúci skutočnosť, že výkon kontroly zameranej na dodržiavanie požiadaviek vyplývajúcich z viacerých právnych predpisov bol zaznamenaný v jednom inšpekčnom zázname a že správny orgán o sankciách za zistené nedostatky vydal dve samostatné rozhodnutia rozlišujúce porušenie toho ktorého zákona (zákona č. 250/2007 Z.z. a zákona č. 377/2004 Z.z.) neodporuje žiadnemu z ustanovení zákona, je logický a účelný, a nie je žiaden dôvod pre jeho posudzovanie ako postup, ktorý zhoršuje postavenie páchatel'a priestupku.

6. Podľa názoru správneho súdu v rozpore s právnym názorom žalobcu uplatňovanie zásad pre ukládanie trestov v konaniach o správnych deliktoch nemôže byť už vzhľadom na rozdielnosť právnej úpravy obsiahnutej v predpisoch trestného práva a v predpisoch správneho práva, ako aj na rozdielnosť v druhovom rozsahu sankcií, absolútne. Ide o uplatňovanie „primerané“, zohľadňujúce osobitosti správneho konania, v ktorom by uplatňovanie absorpčnej zásady vo význame, aký jej prisudzuje žalobca, malo za následok nielen nemožnosť uloženia dvoch (a viac) pokút za porušenie predpisov upravujúcich rozdielne oblasti verejnej správy, ako v tomto prípade oblasť ochrany spotrebiteľa na vnútornom trhu a oblasť ochrany nefajčiarov, ale aj za porušenie predpisov,

sankcionovanie ktorých patrí do kompetencie rôznych správnych orgánov (napr. v prípade porušenia predpisov dopravných a stavebných), či dokonca uloženie sankcie za správny delikt v prípade, ak jeho „páchateľ“ je súčasne páchatelom činu podliehajúceho trestnému konaniu. Pokuta v danom prípade bola rozhodnutím Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave č. F/0294/02/2015 a rozhodnutím žalovaného zo dňa 07.03.2016 v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 377/2004 Z.z. uložená za viacero porušení tohto zákona, pričom nemožno opomenúť, že v prospech žalobcu na spodnej hranici zákonnej sadzby, horná hranica ktorej dosahuje 3 319,- €. V danom prípade správne orgány predmetnú vec správne posúdili, keď uložili v rámci sice jedného kontrolného zistenia dva tresty, avšak je potrebné zdôrazniť, že išlo o dva rôzne správne delikty posudzované rôznymi právnymi predpismi, čo je konštatované aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sžd/26/2011 zo dňa 28.02.2012. Účelom zásady správneho práva ne bis in idem, je v oblasti správneho trestania zabrániť opakovanému trestaniu páchatel'a priestupku alebo porušovania administratívnoprávnej povinnosti. Podstatou uvedenej zásady je nielen totožnosť skutku, osoby páchatel'a, ale aj vykonávateľa správneho trestania, a právneho titulu správneho trestania vrátane vymedzenia skutkových podstát, spolu s právnymi dopadmi jeho spoločensky nežiaduceho konania na spoločnosť. Správny súd ďalej zdôraznil, že žalobca sa dopustil viacerých správnych deliktov, pričom sankcia mu bola vždy uložená v spodnej hranici zákonného rozmedzia za jednotlivé delikty.

7. Krajský súd mal za to, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov obsahujú všetky náležitosti predpokladané a vyžadované zákonom (§ 47 ods. 3 Správneho poriadku), správne orgány sa vysporiadali s celým rozsahom argumentácie žalobcu, logicky, jasne a zrozumiteľne ozrejmili spôsob zistenia skutkového stavu, ktorý správne podriadili pod súvisiace právne normy. Rozhodnutia správnych orgánov vychádzali zo spoľahlivo zisteného stavu veci, tieto si obstarali potrebné podklady pre rozhodnutie a vec aj správne právne posúdili.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že rozsudok správneho súdu vychádza predovšetkým z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo zakladá dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p. a navyše rozsudok správneho súdu v rozpore s § 141 S.s.p. riadne nepodpísali (všetci) členovia senátu, čo zakladá dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. e/ a f/ S.s.p. Taktiež odvolávajúc sa na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/28/2007 poukázal na skutočnosť, že rozhodnutia správnych orgánov trpia i formálnym nedostatkom, keďže vo výroku rozhodnutia úplne absentuje údaj o čase spáchanie deliktu.

9. Uviedol, že tzv. správne trestanie spadá pod rozsah „trestného obvinenia“ v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto sa na ukládanie pokuty musia primerane aplikovať základné zásady trestného práva. Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru, z odporúčania Výboru ministrov Rady Európy č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov Rady Európy 13. februára 1991 ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavný súd pripomína, že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v Trestnom zákone a Trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie č. (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktmi, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktmi, za ktoré ukládajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odvodené prirodzeno-právnymi princípmi. Pri súbehu správnych deliktov pri nedostatku špeciálnej úpravy v predpisoch upravujúcich správne delikty je potrebné použiť „analogiae legis“ trestnoprávnu tzv. absorpčnú zásadu. Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže

záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená). Nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS/571/2015 zo dňa 12.4.2016.

10. Sťažovateľ dal v tejto súvislosti do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho správneho soudu ČR sp.zn.8As/5/2009 a Vrchného soudu v Praze sp.zn. 6A/226/95, ale i rozsudok Najvyššieho soudu SR sp.zn. 6Sžo/34/2007, rozsudok Krajského soudu v Žiline sp.zn. 21S/39/2013, nález Ústavného soudu SR sp.zn. PL.ÚS/106/2011.

11. Podľa sťažovateľa správny súd pri právnom posúdení pokuty v rozpore s § 195 S.s.p. neprihliadol na zásady ukladania trestov. Dokonca § 195 S.s.p. ako osobitné ustanovenie týkajúce sa správneho trestania neaplikoval vôbec. Rozhodnutia správnych orgánov ako i rozsudok krajského soudu preto vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia a vylúčenia trestnoprávných zásad pri ukladaní sankcie za viacčinný súbeh správnych deliktov v spojení so závermi vyššie uvedenej judikatúry, ktoré sú aplikovateľné v pomeroch Slovenskej republiky. Poznamenal i to, že správny súd postupoval v rozpore s princípom tzv. racionálneho zákonodarcu a s princípom v pochybnostiach miernejšie, keď aj v správnom trestaní je nutné rešpektovať základné princípy trestania, medzi, ktoré patrí aj princíp zákonnosti, ktorý je spojený s uplatnením zásady nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege, z ktorej taktiež vyplýva neprípustnosť analógie v neprospech páchatel'a.

12. Záverom kasačnej sťažnosti namietal, že z písomného vyhotovenia rozsudku krajského soudu, ako bol doručený zástupcovi sťažovateľa vyplýva, že obsahuje iba podpis zapisovateľky zodpovednej za správnosť vyhotovenia rozsudku. V podpisovej časti rozsudok totiž obsahuje iba text „JUDr. Ľubomír Bundzel, predseda senátu, JUDr. Róbert Foltán, člen senátu, JUDr. Ľuboslava Vanková, člen senátu". Prvopis rozsudku nachádzajúci sa v súdnom spise obsahuje iba podpis pri mene predsedu senátu. Pri ostatných menách a priezviskách členov senátu ako podpisujúcich osôb vyhotoveného (prvopisu) rozsudku sa nijaký vlastnoručný podpis nenachádza. Poukázal na ustanovenie § 141 S.s.p., ale i dôvodovú správu k tomuto zákonnému ustanoveniu, z čoho vyvodil, že rozsudok ako bol vyhotovený je nezákonný a zakladá porušenie § 440 ods. 1 písm. e/ S.s.p.

13. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že námietky sťažovateľa v kasačnej sťažnosti považuje za bezpredmetné a po opätovnom zhodnotení procesného postupu ako aj rozhodnutia o merite veci si žalovaný nie je vedomý žiadneho porušenia zákona. Podľa žalovaného sa sťažovateľ snažil v rámci celého správneho i súdneho konania spochybníť rozhodnutia správnych orgánov ako aj rozsudok správneho soudu, pričom opomenul skutočnosť, že práve sťažovateľ je tým, kto porušil zákonné ustanovenia, ktorým sa je povinný pri vykonávaní podnikateľskej činnosti riadiť. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa otázky vedenia dvoch samostatných konaní z jednej úradnej kontroly uviedol, že z inšpekčného záznamu zo dňa 03.06.2015 je zrejmé, že došlo k viacerým porušeniam povinnosti zo strany sťažovateľa, a to jednak podľa zákona č. 250/2007 Z.z. a zákona č. 377/2004 Z.z.. V tejto súvislosti poukázal na to, že ide o dve samostatné konania, ktoré boli samostatne a osobitne posúdené podľa týchto zákonov, pričom nie je podstatné, že uvedené konania vychádzajú z jedného kontrolného zistenia, ale v danom prípade ide o dva rôzne skutky, ktorých porušenie je sankcionovateľné v dvoch rôznych právnych predpisoch. Skutočnosť, že pri jednej kontrole boli zistené viaceré nedostatky, ktoré sú porušením, resp. správnym deliktom rôznych úprav, nezakladá dôvod na spojenie rozličných právnych úprav do jedného postihu, resp. rozhodnutia. Žalovaný poukazuje na judikatúru Najvyššieho soudu (rozsudok sp.zn. 3Sžf/41/2008) mal za to, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a základných slobôd nemožno aplikovať na rozhodnutia správnych orgánov, ktoré nemajú postavenie nezávislého a nestranného soudu a sú preto podrobované preskúmaniu súdom. Použitie analógie iuris sa má uplatňovať s prihliadnutím na účel a zmysel zákona. V systéme správneho trestania podľa rozdielnych zákonov má výrazné limity, všeobecne vo verejnom práve je možnosť použitia analógie ojedinelá a v danom prípade neaplikovateľná. Podľa žalovaného sa aplikácia zásad trestného práva, konkrétne v danom prípade absorpčnej zásady pri viacčinnom súbehu rôznorodom, v podmienkach administratívneho trestania, javí v uvedenom špecifickom prípade, pri preukázanom porušení rôznych povinností, chrániacich rozdielny objekt záujmu ochrany práv a oprávnených záujmov spotrebiteľa, stanovených viacerými zákonmi v oblasti ochrany spotrebiteľa, obsahujúcich vlastný

sankčný mechanizmus, ako neaplikovateľná v praxi vzhľadom na špecifickosť samotnej úpravy. V danom prípade sa jednalo o odlišné skutky, chrániace odlišný objekt zákonom chráneného záujmu, upravené odlišnými právnymi predpismi. Spájať dve rôzne úpravy nie je v súlade so zákonmi a takýto postup by spôsobil zmätočnosť, nejasnosť a v konečnom dôsledku nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia. Orgán dozoru má tak v zmysle zákona č. 377/2004 Z.z. ako i zákona č. 250/2007 Z.z. obligatórnu povinnosť postihovať každé zistené porušenie v intenciách porušeného zákona. Žalovaný sa nestotožnil ani s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa formálneho nedostatku správneho rozhodnutia, v ktorom má absentovať údaj o čase spáchania deliktu. Podľa žalovaného čas spáchania deliktu bol vo výroku rozhodnutia jednoznačne určený dátumom vykonania kontroly, t.j. 03.06.2015, pričom z inšpekčného záznamu vyplýva aj uvedenie presného času kontroly, ktorá bola vykonaná od 12.00 hod. do 14.00 hod. K samotnému vymedzeniu času spáchania iného správneho deliktu žalovaný uviedol, že uvedený atribút výroku rozhodnutia je splnený, ak je vo výroku uvedený dátum vykonanej kontroly, v čase ktorej bolo zistené porušenie zákona.

14. Sťažovateľ v replike ku vyjadreniu žalovaného poukázal na rozhodnutie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Humenné zo dňa 01.02.20118, kde je *expressis verbis* vyjadrená diskrečná právomoc správneho orgánu vo veci ukladania sankcií, pričom správna úvaha štátnej a veterinárnej potravinovej správy je v rozpore s tvrdeniami žalovaného. Taktiež dal do pozornosti skutočnosť, že k žurnalizácii administratívneho spisu došlo až po tom, čo sťažovateľ do spisu nahliadol, čo nemožno označiť za postup súladný s princípom právnej istoty a takýto spis nemôže byť ani hodnoverným dôkazným substrátom pre dobrú a spravodlivú verejnú správu.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 452 ods. 1 v spojení s ustanovením § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu -sťažovateľa je dôvodná.

16. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu č.k. 14S/38/2016-52 zo dňa 20. septembra 2017, ktorým podľa § 190 S.s.p. zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. SK/0768/99/2015 zo dňa 07.03.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj č. F/0294/02/2015 zo dňa 16.09.2015, ktorým uložil sťažovateľovi pre porušenie:

a) povinnosti upozorniť verejnosť na zákaz fajčenia bezpečnostným a zdravotným označením, ktoré musí byť umiestnené na viditeľnom mieste v zmysle § 8 ods. 3 zákona č. 377/2004 Z.z., nakoľko pri kontrole vykonanej dňa 03.06.2015 bolo v predajni Rozličný tovar APIMEX, Hlavná 585, Veľké Úľany, zistené, že kontrolovaná predajňa nebola označená bezpečnostným a zdravotným označením podľa prílohy č. 2 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 387/2006 Z.z. o požiadavkách na zaistenie bezpečnostného a zdravotného označenia pri práci;

b) povinnosti v priestoroch, kde je podľa § 7 zákaz fajčenia, na viditeľnom mieste umiestniť oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch je možné podať oznámenie o porušovaní zákona č. 377/2004 Z.z. v zmysle § 8 ods. 4 tohto zákona, nakoľko pri kontrole vykonanej dňa 03.06.2015 bolo v predajni Rozličný tovar APIMEX, Hlavná 585, Veľké Úľany, zistené, že v kontrolovannej predajni chýbal oznam s informáciou, kde a na ktorých kontrolných orgánoch je možné podať oznámenie o porušení tohto zákona,

podľa § 10 ods. 6 zákona č. 377/2004 Z.z. pokutu vo výške 331,- €, ktorú bol sťažovateľ povinný zaplatiť do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

17. V správnom súdnom procese poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§ 2 ods. 1 S.s.p.)

18. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. (§ 5 ods. 2 S.s.p.)

19. Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy. (§ 177 ods. 1 S.s.p.)

20. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 S.s.p.)

21. Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe. (§ 194 ods. 1, 2 S.s.p.)

22. Správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie. (§ 195 písm. c/ S.s.p.)

23. Kasačný súd sa v prvom rade zaoberal námietkou sťažovateľa, ktorou namietal, že rozsudok krajského súdu vlastnoručne podpísal iba predseda senátu a teda nebol vlastnoručne podpísaný všetkými členmi senátu rozhodujúceho v predmetnej veci tak, ako to vyžaduje § 141 S.s.p., čím malo dôjsť k porušeniu ustanovenia § 440 ods. 1 písm. e/ a f/ S.s.p.. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenia § 2 ods. 11 písm. a/ a § 61 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorých je prvopisom písomnosť súdu vyhotovená ako elektronický úradný dokument, ktorý je autorizovaný, pričom v prípade senátneho rozhodovania prvopis rozhodnutia autorizujú (podpisujú) všetci členovia senátu. Spôsob autorizácie je upravený v § 23 zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na to, že rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/38/2016-52 zo dňa 20. septembra 2017 bol všetkými členmi senátu riadne autorizovaný, pričom túto skutočnosť je možné overiť v elektronickej podobe súdneho spisu, kasačný súd uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

24. Sťažovateľ taktiež namietal, že rozhodnutia správnych orgánov trpia formálnym nedostatkom, keďže vo výroku rozhodnutia o uložení pokuty úplne absentuje údaj o čase spáchania deliktu. K uvedenému je nutné uviesť, že v rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne rozhodnutia o správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. V preskúmvanej veci výroková časť rozhodnutia o uložení pokuty zhora uvedené kritéria spĺňa. Vo výroku tohto rozhodnutia je označený subjekt dopúšťajúci sa správneho deliktu podľa zápisu v príslušnom obchodnom registri, miesto spáchania správneho deliktu vymedzením mena a sídla prevádzky - predajne sťažovateľa. Rovnako aj čas spáchania správneho deliktu bol vymedzený obdobím vykonania kontroly dňa 03.06.2015. Je nesporné, že vo výrokovvej časti je uvedený aj spôsob spáchania, keď správny orgán popísal skutok dostačujúcim spôsobom, pričom uviedol, ktorými spôsobmi sťažovateľ naplnil znaky skutkovej podstaty správneho deliktu. Kasačný súd zastáva názor, že vymedzenie času spáchania správneho deliktu nemožno obmedziť iba na čas resp. dobu trvania inšpekcie (v tomto prípade od 12.00 hod. do 14.00 hod.), pretože je nepochybné, že k porušovaniu povinnosti vyplývajúcich zo zákona č. 377/2004 Z.z. dochádzalo aj pred 03.06.2015. Z uvedeného dôvodu je podľa názoru kasačného súdu dostatočné, ak je čas spáchania správneho deliktu označený dňom zistenia nedostatkov počas inšpekcie, a to 03.06.2015, čím je zachovaná požiadavka na nezameniteľnosť skutku.

25. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že inšpektori Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj vykonali dňa 03.06.2015 v prevádzke sťažovateľa tak kontrolu v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. ako i zákona č. 377/2004 Z.z.. Z uvedenej kontroly bol dňa 03.06.2015 vypracovaný jeden inšpekčný záznam. Následne správny orgán viedol dve samostatné správne konania č. P/0293/02/2015 a č. F/0294/02/2015, ktoré vyústili do vydania dvoch samostatných rozhodnutí o uložení pokuty za porušenie zákona č. 250/2007 Z.z. resp. zákona č. 377/2004 Z.z..

26. Správne konanie vedené pod č. P/0293/02/2015 bolo zavŕšené vydaním rozhodnutia č. P/0293/02/2015 zo dňa 16.09.2015 o uložení pokuty vo výške 700,- € za porušenie § 4 ods. 1 písm. a/, § 14a ods. 1 a § 18 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. Uvedené rozhodnutie bolo zmenené v odvolacom konaní rozhodnutím žalovaného č. SK/0767/99/2015 zo dňa 07.03.2016, tak že pokuta bola znížená zo sumy 700,- € na 500,- €. Toto rozhodnutie bolo predmetom preskúmania v konaní pred krajským súdom pod sp.zn. 14S/23/2016.

27. Správne konanie vedené pod č. F/0294/02/2015 vyústilo do vydania rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj č. F/0294/02/2015 zo dňa 16.09.2015 o uložení pokuty vo výške 331,- €, za porušenie ustanovení zákona č. 377/2004 Z.z.. Toto rozhodnutie bolo v odvolacom konaní potvrdené rozhodnutím žalovaného č. SK/0768/99/2015 zo dňa 07.03.2016. Uvedené rozhodnutie žalovaného bolo predmetom súdneho prieskumu v konaní pred krajským súdom pod sp.zn. 14S/38/2016.

28. Kasačný súd považoval za kľúčové zaujať právny názor k otázke, či postupom správneho orgánu, ktorý vychádzal z jednej kontroly a vyústil do vedenia dvoch samostatných správnych konaní zavŕšených vydaním dvoch rozhodnutí o uložení pokuty jednak za porušenie zákona č. 377/2004 Z.z. a zákona č. 250/2007 Z.z., došlo k zásahu do subjektívnych práv sťažovateľa tým, že správne orgány pri súbahu správnych deliktov analogicky nezohľadnili trestnoprávnu zásadu ukladania trestov tzv. absorpčnú zásadu.

29. V súvislosti s analógiou v správnom práve, ako jedným z interpretačných postupov, bola doktrína dosť nejednoznačná, čo zhrnul Ústavný súd ČR v náleze Pl. ÚS 21/04 zo dňa 26.04.2005: „Absenci procesní úpravy správního řízení lze rozhodovací činností správních orgánů a judikaturou soudů kompenzovat použitím analogie. Doktrína zastává ale v této souvislosti velmi nejednoznačná stanoviska. Petr Průcha analogii v obecnosti odmítá: "Pro aplikaci a interpretaci norem správního práva platí, že použití analogie u nich nepřichází v úvahu, což svým způsobem vyplývá přímo z jejich povahy." (P. Průcha, Správní právo. Obecná část. Brno 2003, s. 70). Zdrženlivý postoj k analogii ve správním právu zastává i Petr Hajn: "analogie jakožto právní institut slouží k vykrývání mezer v právu a uplatní se zejména v právu soukromém. Ve veřejném právu a ve správním řízení si při použití tohoto institutu musíme ukládat značnou rezervovanost." (P. Hajn, Analogie jako právní institut a jako způsob usuzování. Několik poznámek k analogii v právu (nejen) správním. Právník, č. 2, 2003, s. 123). S ohledem na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny Milan Kindl formuluje zásadu, dle níž "analogie ve veřejném právu nelze použít v neprospěch toho, kdo vykonavatelem veřejné moci není", z čehož plyne, že "jí může být užito v jeho prospěch" (M. Kindl, Malá úvaha o analogii ve veřejném právu. Právník, č. 2, 2003, s. 133). Obdobné stanovisko zastává i Vladimír Sládeček: "Může se zdát, že prostor pro použití analogie ve správním, resp. veřejném právu je beznadějně omezen či spíše zcela vyprázdněn zakotvením ústavních principů - limitů uplatňování veřejné (státní) moci (zejm. čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny) ..., to však neznamená holou nemožnost její aplikace, byť by se patrně mělo jednat o úkaz častý .. použití analogie zákona nebo analogie práva ve správním právu (ať již hmotném nebo procesním) přichází v úvahu, jestliže přinese (jednoznačný) prospěch účastníku řízení či právního vztahu správního práva." (V. Sládeček, Obecné správní právo. Praha 2005, s. 130). Dle Vladimíra Vopálky "pokud je úprava nedostatečná, nezbyvá než se opřít podle analogie i o některé instituty správního řádu, pokud to ovšem povaha věci nevylučuje, a o obecné zásady správního (procesního) práva (D. Hendrych a kol., Správní právo. Obecná část. 5. vyd., Praha 2003, s.359)."

30. Analógiou v správnom trestaní sa zaoberal aj Najvyšší správny súd ČR v rozsudku 1As/27/2008 <.- 67 zo dňa 16.04.2008 a uviedol: „Použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“.

31. „Na použitie analógie v správnom trestaní by teda mali existovať tri kumulatívne podmienky: medzera v zákone, použitím analógie neutrpí páchatel' a zároveň jej použitím neutrpí príslušný chránený záujem.“ (Kukliš, L.: Správne trestanie v judikatúre NS SR (súčasný vývoj). In: Správne súdnictvo a rekodifikácia civilného práva procesného. Pôsobnosť a organizácia správneho súdnictva v Slovenskej republike. Zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie, Bratislava, Univerzita Komenského v Bratislave, právnická fakulta, 2012, s. 327 - 336.).

32. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sž/18,22,23,24/2011 zo dňa 24.11.2011 vyplýva, že „čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ Je teda nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť. Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postihy za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.“

33. Na druhej strane L. Kukliš vo svojom článku Správne trestanie v judikatúre NS SR (súčasný vývoj) uvádza, že aplikovanie trestnoprávných princípov nie je analógiou. Odporúčanie výboru ministrov Rady Európy č. R/91/1 neobsahuje požiadavku, aby sa na správne trestanie, v prípade predpisov, ktoré nemajú špeciálnu úpravu ukladania sankcií, aplikovali analogicky ustanovenia právnych predpisov, ktoré takúto úpravu majú. Požadujú len, aby sa uplatňovali rovnaké princípy.

34. V tejto súvislosti je však potrebné prihliadať aj na to, že Európsky súd pre ľudské práva rozlišuje medzi tzv. „tvrdým trestným právom“, kde ide o obvyklé trestné konanie proti fyzickej osobe s vysokým stupňom spoločenskej nebezpečnosti, za ktoré môže byť uložený aj trest odňatia slobody a medzi „ostatnými deliktami“, pri ktorých nie je nevyhnutné uplatňovať trestnoprávne záruky v plnom rozsahu (z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžhp/1/2013 zo dňa 09.06.2015).

35. Účelom absorpčnej zásady je eliminácia neprimerane vysokých sankcií. Je potrebné brať do úvahy množstvo spáchaných administratívnych deliktov a adekvátne podľa toho uložiť výšku sankcie. Z hľadiska rozhodovacej praxe je potrebné posudzovať, či bol naplnený účel absorpčnej zásady tak, aby výsledná sankcia neprekročila hornú hranicu zákonného rozmedzia sankcie za delikt, ktorý bol najzávažnejší. Správny orgán bude v ďalšom konaní postupovať tak, že zohľadní právoplatne uloženú sankciu za iný správny delikt, v prípade ukladania úhrnného trestu. Z hľadiska posudzovania obdobia, ktoré je relevantné v prípade zohľadňovania predchádzajúceho právoplatného rozhodnutia na iné následné správne konania, senát kasačného súdu uvádza, že absorpčnú zásadu je možné aplikovať najmä v prípadoch, keď boli viaceré porušenia právnych predpisov zistené jednou kontrolou daného subjektu. Zákon nevyžaduje, aby správne orgány pri správnom trestaní a aplikácii absorpčnej zásady zohľadňovali staršie rozhodnutia z predchádzajúceho obdobia. Takéto obdobie by nebolo možné v praxi správneho trestania ani jednoznačne vymedziť. Ak boli jednou kontrolou zistené viaceré porušenia zákona, je namieste uložiť úhrnnú sankciu za všetky spáchané delikty. Týmto nie je narušená ani povinnosť orgánu dozoru postihovať každé zistené porušenie povinnosti v intenciách porušeného zákona. Uložením úhrnnej sankcie, nemožno dospieť k záveru, že menej závažné delikty nebudú sankcionované na základe

aplikácie absorpčnej zásady.

36. Senát kasačného súdu uvádza, že ak boli zistené porušenia rôznych právnych predpisov tým istým správnym orgánom (tak, ako to bolo v prejednávanej veci), bude potrebné vo výroku správneho rozhodnutia uviesť všetky právne predpisy, ktorých porušenie bolo zistené. Sankcia sa v tom prípade ukladá podľa oboch (viacerých) právnych predpisov, ktoré sa uvádzajú v rozhodnutí, sankcia má však úhrnné vyjadrenie spočívajúce v jednej sume. Tento procesný postup je osobitne nevyhnutné dodržať v prípadoch, v ktorých porušenie viacerých právnych predpisov bolo zistené tým istým správnym orgánom, pri tej istej kontrole. Správny orgán má viesť o týchto porušeníach spoločné administratívne konanie a nevylučovať jednotlivé porušenia na samostatné konanie. Vylúčením skutkov na samostatné konanie sa stráca pohľad na komplexný skutok pričom len za komplexne posúdený skutok môže byť uložená primeraná sankcia, ktorá zodpovedá viacerým porušeniam zákona. V prípade, že správny orgán viedol samostatné konania, musí v odôvodnení neskoršieho rozhodnutia vyjadriť aké súvisiace porušenie zákona predchádzalo, aká bolo uložená sankcia a ako zohľadnil túto skutočnosť vo výroku o sankcii.

37. O nároku sťažovateľa na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že úspešnému sťažovateľovi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde.

38. Žalovanému kasačný súd nárok na náhradu trov konania na krajskom súde a kasačnom súde podľa § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s § 168 S.s.p. a § 175 ods. 1 S.s.p. vzhľadom na neúspech v konaní nepriznal.

39. O výške náhrady trov konania na krajskom súde a kasačnom súde rozhodne podľa ustanovenia § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 175 ods. 2 S.s.p. krajský súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

40. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.